

MORTEN TRAAVIK

Maamiina tekee missin

Miss Landmine -kisassa kilpailevat raajarikot kaunottaret.

NAINEN POSEERAA paratiisirannalla, aurinko laskee vaaleanpunaisena taustalla ja naisen valkoinen mekko laskeutuu kauniisti naisen säären... säären päälle. Naisella on vain yksi jalka ja hänen rinnalleen laskeutuva missinauha julistaa: Miss Landmine.

Nainen on Ana Diogo, 32, ja hän edustaa Miss Landmine -kisoissa angolalaista Benguelan kaupunkia.

Internetissä toteutettavat Miss Landmine -missikisat ovat norjalaisen teatteriohjaaja-kuvataiteilija Morten Traavikin aloittama hanke. Asuessaan Angolassa neljä vuotta sitten Traavik huomasi maassa kaksi silmiinpistävää asiaa: maamiinoista vammautuneiden määrän ja kauneuskilpailujen määrän. Angola kärsi yli 40 vuotta sisällissodasta. Sen perintönä maa on yhä täynnä miinoja, ja räjähteiden jäljet näkyvät katukuvassa.

Traavik yhdisti näkemänsä asiat Miss

Landmine -hankkeessa, jossa kymmenen miinoissa raajan menettänyttä naista kilpailee missin tittelistä. Kisat järjestetään Kansainvälisenä miinatietoisuuden merkkipäivänä 4. huhtikuuta Angolassa, Luandassa, mutta kisoihin voi osallistua myös äänestämällä internetissä suosikkiaan. Kilpailun palkintona on jalkaproteesi.

PROJEKTI ON HERÄTTÄNYT INNOSTUSTA, mutta myös vastustusta. Projektissa ovat mukana sekä Angolan hallitus että Euroopan unioni, ja kilpailuilla halutaan herättää keskustelua miinojen aiheuttamasta kärsimyksestä sekä naisten ja vammaisten asemasta.

Afrikan naisasioihin keskittyvän Black Looks -nettiyhteisön mielestä missikisan naiset ovat kuitenkin vajonneet niin alas kuin mahdollista. Yhteisö kertoo keksivänsä heti sata parempaa tapaa auttaa angolalaisia projektin tukemiseen luvatuilla 80 000 dollarilla. Myös kehitysmaiden

avustusjärjestö Oxfam Canada kysyy, ovatko kauneuskilpailut paras keino ajaa naisasiaa.

Projektia onkin syytetty afrikkalaisten hyväksikäytöstä. Traavik, valkoinen länsimainen mies, kun on koonnut projektin ympärille oman valokuvataideprojektinsa ja luultavasti jonkinlaisen osan tämän hetkisestä toimeentulostaan.

Traavikin itsensä mielestä arvostelu kertoo enemmän itse arvostelijoista.

"Vammaista ihmistä ei ole totuttu näkemään kuvissa kauniina ja arvokkaana subjektina, vaan säälin objektina", Traavik sanoo sähköpostitse Norjasta. "Eksploraation näkeminen kuvissa taas kertoo kapeakatseisuudesta ja jo 60-luvulle jääneestä ajatuskultusta. Miten niin rikas valkoinen mies ei voi toimia yhteistyössä köyhän mustan naisen kanssa ilman ajatusta riistosta?"

Niina Rapo

Kisojen nettiaänestys: www.miss-landmine.org.

Pinkkiä puuhastelua

UUSI TRENDI Pohjois-Amerikasta: työkaluja naisille! Hieno, lämpimästi kannatettava ajatus. Olen itsekkin kaipailut naisille tehtyjä työkaluja ja -koneita elämässäni useamman kerran.

Esimerkiksi silloin, kun sadattelimme kesämökillä oksasilppurin äärellä neljän naisen voimin. Koneen käynnistysnaru oli niin pitkä ja starttaus niin tahmea, että yhdenkään meistä nopeus, voima ja käden pituus ei riittänyt koneen käynnistämiseen. Eikö koneiden tehtävä olisi juuri poistaa lihasvoiman ja massan tarve eikä päinvastoin vaatia niitä toimiakseen?

Mutta nyt siis Pohjois-Amerikassa on huomattu, että aika moni nainen on sinkku yli kolmekymppiseksi ja siksi naisten on ihan itse

tartuttava kotonaan poraan ja vasaraan. Kirjakaupat täyttyvät naisia remonttireiskoiksi kouluttavista oppaista, partiotyöt opettelevat yhdistämään lampun johtoja ja firmat kuten Tomboy Tools ja Girlgear Industries myyvät erityisesti naisille suunnattuja työkaluja.

Ja millaisia nämä työkalut ovat? Pinkkejä. Ei ehkä ihan ratkaisu ongelmaani.

Sain kerran poikaystäväiltä syntymäpäivälahjaksi työkalupakin täynnä työkaluja. Ilauduin siitä suunnattomasti. Ajattelen lahjoittajaa lämpimästi joka kerta, kun avaan pakkiani.

Eikä yksikään sen sisältämistä työkaluista ole pinkki. Ainoastaan käteen sopiva.

Anu Partanen

TOMBOY TOOLS